

Ove Verner Pedersen, Kirsebærgrenen 10 A, 5220, Odense SØ.

24./05. 2009.

Til Folketingets Retsudvalg.

Efter tidligere at have skrevet til såvel den forrige statsminister som den nuværende justitsminister uden at få anden respons end en intetsigende kvittering for modtagelsen af brevene, er det gået op for mig, at politikere kun er interesseret i kontakt med borgerne, når tiden nærmer sig et folketingsvalg.

På trods heraf forsøger jeg at henvende mig til de damer og herrer i retsudvalget for om muligt at opnå kontakt denne vej.

Vi er mange borgere, - vel nok især ældre – som ser med stadig stigende bekymring på den hastigt eskalerende og stødse mere rå kriminalitet i samfundet. Dagligt kan man høre og læse om skyderier i gaderne, om voldtægt og afskyelige overfald i hjemmene, for slet ikke at tale om det stadigt stigende antal røverier og indbrud.

Og hvad er så årsagen til, at tilstandene er blevet således i vort tidligere så fredelige fædreland? Der er vel flere grunde, men den altoverskyggende årsag er den eklatante mangel på konsekvens overfor lovbrudene. Nu om dage er der jo ingen, der bliver idømt fængselsstraf. Nej, der bliver bevilget et hotelophold med moderne bekvemmeligheder. Det er forhold, man kun kan ryste på hovedet ad. Særlig hårdnakkede rygter vil vide, at det slet ikke er vanskeligt at skaffe sig cannabis og bruge den i fængslerne. Det påstås, at fængselspersonalet er vel vidende om dette forhold, men ser gennem fingre med det. Kan det virkelig være rigtigt, at man tolererer, at de indsatte begår lovbrud inden for fængslets mure?

Lad os nu få indført straffe, som de indsatte kan have respekt for. Der er mange af de indsatte, som aldrig har prøvet, hvad det vil sige at arbejde for føden, men som vil have utroligt godt af at prøve, hvad det vil sige. Så sæt straffefangerne til at udføre hårdt fysisk arbejde (afpasset efter den enkeltes alder og helbredstilstand) og lad en opfyldt arbejdsquote være belønning for næste måltid.

Man hører så ofte, at denne eller hin person er uden for pædagogisk rækkevidde. Ja, der skal vel ikke meget til, før man kommer uden for moderne pædagogisk rækkevidde, men så anvend dog en pædagogik som den ovenfor anførte. Den virker med garanti, i hvert fald efter nogle dages forløb, og den vil være med til at opbygge en ny og bedre karakter og psyke hos straffefangen.

Der tales mand og mand imellem mere og mere om fristelsen til at tage loven i egen hånd. Og det er ikke underligt. Anmeldes en lovovertrædelse, bliver der vel nok udarbejdet en politirapport, men så bliver der heller ikke fra politiets side foretaget

mere i anledning af indbruddet eller hærværket. Så vidt vides har en politirapport endnu ikke været tilstrækkelig til at opklare en forbrydelse, lidt opfølgende detektivarbejde er nødvendigt. Det sker bare ikke. Og så er der ikke langt til tanken om selvtægt. Der kan måske være kortere fra tanke til handling hos den frustrerede borger, som ikke får nogen effektiv hjælp og støtte fra myndighederne, selvom borgeren gennem måske et langt liv via skatten har betalt til både politi og retsvæsen.

Der er ingen rar og "pæn" vej ud af den sump, som politikerne – påvirket af psykologer og pædagoger – har fået os ud i, men læg nu fløjlshandskerne og glem sødsupplementaliteten. Det må efterhånden være klart for enhver, at den misforståede humanisme, som i mange år er blevet praktiseret i vort retsvæsen, har spillet fallit, og det må være lige så tindrende klart, at det er på høje tid, at skeen kommer i den anden hånd.

Med venlig hilsen

O.V. Pedersen